

med Forslag om til Dækning af denne Udgift, slet ikke vil ramme den almindelige Befolkning, men kun de mere velhavende Klasser. Jeg tænker her særlig paa, at den højtærede Finansminister har nævnt Indtægten af større Formuer og Merindkomstkatten, og jeg takker den højtærede Finansminister, fordi han er fremkommet med denne Udtalelse, og haaber, at man maa finde velvillig Forstaaelse fra de andre Partiers Side for denne Tanke. Ud fra denne Forudsætning kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale dette Forslag til hurtig og velvillig Behandling.

Harald Jensen: Der er ikke Tvivl om, at den Dyrtid, som hersker ikke blot her i Landet, men i alle Lande, i følelig Grad rammer alle de Personer, som har faste Indtægter. Personer med faste Indtægter, Bestillingsmænd, Tjenestemænd og andre, føler ved mange Lejligheder, at de saare let kan findes, naar det f. Eks. drejer sig om Skatteansættelser. Kommer der Dyrtider som nu, er der for andre Samfundsklasser Chancer for at kunne tjene noget mere, forøge deres Indtægter ved at forhøje Prisen for deres Varer eller ved at forlange højere Løn for deres Arbejde, medens derimod de Personer, der her er Tale om, i den Retning er ret uheldigt stillede. Og den Del af Befolkningen tæller jo en betydelig Del. Foruden disse 70,000 Husstande, der her er Tale om, er der jo mange andre i det private Erhverv, hvis Forhold vi ikke kan forbedre i væsentlig Grad her inde fra ved Love som denne. Men de Personer, som arbejder for Staten, altsaa vore egne Arbejdere, bør vi sørge for, og ud fra denne Betragtning vil jeg gerne udtale min Tilfredshed med det Lovforslag, som her foreligger.

Der blev sagt af en af de ærede Talere, at et saa stort Dyrtidstillæg som dette har vi ikke set foreslaaet nogen Sinde tidligere; men det er jo ogsaa ganske sikkert, at en Dyrtid som den, der gaar ud over Landene i Øjeblikket, har vi heller aldrig været udsatte for før. Alt, hvad der skal bruges af daglige Fornødenheder, er jo steget i en ganske betydelig Grad, i saa høj Grad, at man aldrig har kunnet tænke sig, at det vilde kunne ske. Man vilde have betragtet det som en Historie, hvis nogen havde sagt blot for 2 Aar siden, at i dette Øjeblik skulde Æg koste 25 Øre Stykket. Og de øvrige Fødemidler, Mælk og alle de andre ganske nødvendige Ting, er steget i lignende Grad, saaledes

at Husholdningen kræver langt større Midler end tidligere. Derfor er det ganske naturligt, at det Dyrtidstillæg, som kommer nu, maa være betydeligt større end noget tidligere, thi det maa jo rette sig efter, hvorledes Dyrtiden er. Jeg for mit Vedkommende synes, at det Dyrtidstillæg, som her ydes Statens Bestillingsmænd og Tjenestemænd, er et godt og pænt Tilbud herfra. Det forekommer mig ogsaa, at de, der skal modtage det, maa være tilfredse dermed. Der er blevet talt noget om Grænsen. Den sidste ærede Taler (Vejstrup) mente, at det var saa vanskeligt at sætte Grænsen, at enhver Grænse vilde være vanskelig at sætte. Ja, den Vanskelighed kan naturligvis ikke undgaas: Men det sete afhænger jo af Øjnene, der ser. Det kan ikke undgaas, at mange, der sidder i private Erhverv, med Familie, og endda stor Familie, og som slaar sig igennem med en 1,200—1,300—1,400 Kr. og somme Tider endda under det, vil sige: Her gives Dyrtidstillæg til Folk, som har op ved 6,000 Kr. om Aaret, altsaa Mennesker, som efter de Folks Begreber, der ser paa det fra de lave Lønningers Standpunkt, maa siges at sidde paa den sikre Side. Men der er ogsaa noget i den Betragtning, som fremkom fra det ærede Medlem (Piper), som først havde Ordet, at der gives en bestemt Løn for et bestemt Arbejde, og at Lønnen retter sig efter Værdien af det Arbejde, der præsteres. Naar man altsaa under dagligdags Forhold ansætter et Menneskes Arbejde til saadanne Summer, som her er Tale om, vil han ogsaa indrette sin Husstand og sin hele Livsførelse derefter, og saa er det et betydeligt Skaar, der gøres i hans Indtægt, en betydelig mindre Løn, han faar, i det Øjeblik Dyrtiden kommer og kommer med en saadan Voldsomhed, som den er kommet nu. Sagen maa ogsaa ses ud fra den Betragtning. En Grænse maa der jo sættes, det er ganske klart, og det er ogsaa ganske rigtigt, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, sagde, at Grænsen altid vil være vilkaarlig, hvor man end sætter den. Sætter vi den ved 9,000 Kr., vil den, der har 10,000 Kr., sige: Hvorfor faar jeg ikke noget? jeg lever jo nogenlunde under de samme Forhold som den anden. Og paa samme Maade: Sætter vi Grænsen ved 5,000 Kr., vil den, der har 5,500 Kr., sige: Hvorfor skal jeg udelukkes? Men en Grænse maa der sættes, saa kan man naturligvis diskutere om denne Grænse. Det forekommer mig imidlertid, at det vilde være